

ikke er en sådan tvingende grund, må jeg jo falde tilbage på det, der driver os generelt, nemlig – jævnfør også det, jeg sagde om grundloven – at vi ikke har nogen ambitioner om at autorisere og dermed altså virksomhedsindskrænke, hvis ikke det er meget nødvendigt.

Det er baggrunden for, at vi er skeptiske, har været skeptiske og fortsat er skeptiske over for tanken om at indføre en autorisationsordning for social- og sundhedsassistenterne. Men i det ligger jo altså ikke, som jeg også sagde det til en start, at vi ikke har blik for, at vi har med en personalegruppe at gøre, som har kompetence og også kompetencer, der kan udvikles. Der ligger måske snarere et blik for, at der er tale om så stor en gruppe, at der måske er forskellige kompetencer inden for gruppen.

Det fører mig så også til at sige, at jeg ikke synes, at denne debat i denne omgang – den har jo noget deja-vu over sig, fordi den dukker op med mellemrum – er særlig veltimet, for som nævnt overvejer regeringen for tiden det nærmere indhold af en kvalitetsreform for den offentlige sektor. I de overvejelser indgår også vilkårene for de offentligt ansatte, herunder på sundhedsområdet, og derfor er det set med mine øjne ikke særlig hensigtsmæssigt i denne proces at kaste sig ud i fornyede overvejelser om en eventuel autorisationsordning for social- og sundhedsassistenter.

På den baggrund må jeg meddele, at regeringen ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Tak til ministeren. Der er foreløbig fire korte bemærkninger. Først er det fru Karen J. Klint:

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg kan forstå på ministeren, at folketingsverdenen skal gå i stå, fordi regeringen er i gang med en kvalitetsreform, som vi ikke kan få ret meget at vide om endnu, og fordi man skal indgå i nogle trepartsforhandlinger, som vi jo så heller ikke er en del af. Så skal vi andre altså skældes ud for, at vi har dårlig timing, fordi vi ikke lige respekterer, at regeringen kører to skjulte forløb der.

Men det, jeg egentlig vil spørge om, er: Hvori består den forskel, der gør, at den faggruppe her ikke skal autoriseres? De har jo i høj grad også alenearbejde, så de mange gange står alene i deres jobfunktion og dermed har eneansvaret i

nuet over for den patient, de står for behandlingen af.

Det er jo ikke rigtigt, når ministeren siger, at de altid har en foresat. Det kan godt ske, at de har det i organisationshierarkiet, ligesom en sygeplejerske også kan have en anden sygeplejerske som foresat, så det er jo ikke hierarkiet alene, der skal bestemme, om man skal være autoriseret, det er vel det direkte møde mellem patient og behandler.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nu forstod jeg fru Karen J. Klints bemærkninger sådan, at hun nærmest var imod, at regeringen fører trepartsdrøftelser, der omtales som skjulte forløb. O.k., så fik vi en vurdering af det.

Jeg synes jo selv, det er meget fornuftigt, at regeringen sammen med de offentlige arbejdsgivere og lønmodtagerorganisationerne drøfter, hvordan vi i rummet mellem overenskomstforhandlinger på den ene side og økonomisk politik, som fastlægges i Folketinget, på den anden side kan diskutere, hvordan vi i fællesskab kan skabe en mere fleksibel og bedre offentlig sektor, hvor det er rarere at arbejde, hvor man som medarbejder kan føle et større engagement og have bedre advancements- og kompetenceudviklingsmuligheder m.v. Men sådan kan man jo se forskelligt på det.

Hvis det var entydigt rigtigt, at det er forkert, som jeg argumenterer, må man jo stille det retoriske spørgsmål, hvorfor social- og sundhedsassistenterne så ikke er autoriseret for år siden. Når de ikke er det, er det jo, fordi der sådan set er en idé i autorisationsloven med, hvorfor man autoriserer, og den har jeg redegjort for i min tale. Det er mit synspunkt, at den meget brede gruppe, social- og sundhedsassistenter helt generelt, har et jobindhold, der ikke gør det nødvendigt at autorisere hele den gruppe.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Nej, jeg har ikke noget imod, at man har trepartsforhandlinger. Det er meget fornuftigt. Jeg blev bare lidt overrasket over, at vi i vores lovgivningsarbejde herinde skulle sætte verden i stå med ministerens henvisning til trepartsforhandlingerne. Det var deri overraskelsen lå. Det synes jeg jo ikke vi plejer at gøre: at fordi man har nogle forhandlinger med andre, så sætter vi lovarbejdet i stå.